

MÁ JEDINÚ MOŽNOST – DOKONČITĚ, ČO ZAČAL

ANGLIČAN

DAVID GILMAN

David Gilman

Angličan

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

David Gilman
THE ENGLISHMAN

Copyright © David Gilman 2020

The moral right of David Gilman to be identified as the author
of this work has been asserted
in accordance with the Copyright,
Designs and Patents Act of 1988.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced,
stored in a retrieval system, or transmitted in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording,
or otherwise, without the prior permission of both the copyright
owner and the above publisher of this book.

This is a work of fiction. All characters, organizations,
and events portrayed in this novel are either products
of the author's imagination or are used fictitiously.

Translation © 2022 by Matúš Kyčina
Poetry translation © 2022 by Jana Kantorová-Báliková
Jacket design: Ben Prior
Images: © Shutterstock & Arcangel
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8236-0

Venujem Suzy

A v okamihu, v ktorom zomrie človek,
zomrie s ním úžas z prvých snežných vločiek,
aj jeho prvý bozk a prvý zápas...
Nezomierajú ľudia, ale svety.

Jevgenij Alexandrovič Jevtušenko
(1932 – 2017)

Prológ

Ruská federácia
október 2019

Cesta bola dlhá a rovná, po obidvoch stranách ju lemoval hustý les. Valy odhrnutého snehu z vlašajška sa ešte nestihli roztopiť a po čerstvej nádielke opäť narástli. Natiahol krok a rozbehol sa v ústrety vychádzajúcemu slnku.

Zastaviť sa neodvážil.

Slnko osvetľovalo vrcholce stromov po oboch stranách tienistej lesnej rokliny, ktorou sa vinula cesta. V jeho namáhavom dychu zanikol hrmot prvého vozidla. Inštinktívne sa otočil. Za prvým autom sa rútilo ďalšie, svetlá sa striedavo ukazovali a strácali. Po krku mu išlo prinajmenšom dvadsať chlapov.

Preskočil kopy snehu na kraji cesty a prikrčil sa pod prevísajúcimi konármi. Medzi zamrznutým snehovým valom a nepreniknuteľnou hradbou kmeňov stromov zostal úzky priechod. Zvuk motorov sa zmenil. Autá spomaľovali. Rozbehol sa, rukou si chránil tvár pred šľahajúcimi konármi. Ozvala sa strelba, ponad hlavu mu presvišťali guľky. V duchu si vynadal do hlupákov. Pri behu nechtiac striasol z nízkyh konárov sypký sneh a to ho prezradilo. Utekal, držal sa pri zemi a vyhýbal sa ďalším konárom. Sprážka striel prevrťala kmene stromov, za ktorými ešte pred chvíľou bol. Pálili naslepo. Vzduchom lietali guľky. Niektoré s praskotom zasiahli drevo, iné so šušťaním sneh.

Dýchal čoraz prerývanejšie. Studený vzduch sa mu zarezával do pľúc. Dobehol na koniec priechodu. Skočil do hustého porastu. Konáre ho šľahali do tváre. Zacítil prenikavú bolesť v stehne. Zatackal sa a vtom ho zasiahla druhá guľka. Potlačil bolesť a opäť sa rozbehol. Krvácal. Zanechával stopu. V lese sa ozýval vzdialený brechot psov. Zakopol a prepadol sa do hlbokého snehu. Narazil do stromu a stratil dych. Chvíľu trvalo, kým sa opäť nadýchol. Ubolene si prešiel dľaňou po spotenej tvári. Zozadu ich počul. Hlasy, kričali po sebe. Mali strach. Z neho. Na okamih zatvoril oči. Strelba neutíchala.

A v tom momente akoby opäť prežil všetko, čo ho tam dostalo.

PRVÁ ČASŤ

ZÁPADNÁ AFRIKA

1

Francúzska základňa cudzineckej légie
Malijská republika
február 2013

Teplota sa šplhala k päťdesiatim stupňom Celzia a každý muž v jednotke niesol okrem bojového vybavenia a zbraní viac ako tridsať kilogramov zásob a munície. Smerovali do nedostupného horského terénu, odkiaľ prenikali cez Alžírsko saláfistickí Tuaregovia a bojovníci etnickej domobrany z radov al-Káidy. Bojovníci z miestnych kmeňov dokonale poznali prostredie a zostalo na elitnom oddiele *2e Régiment étranger de parachutistes*, aby vyduril islamských militantov a zastavil ich postup.

Vojenskú intervenciu vo vnútrozemí západoafrického Mali na území veľkom ako americký Texas podporila Organizácia Spojených národov rezolúciou č. 2085. Keď francúzske a kanadské jednotky oslobodili Timbuktu, svet nadšene tleskal, no zanedlho vypukli prudké boje v pustom údolí Ametettai, vzdialenom stovky kilometrov, v samom srdci horského masívu Adrar des Iforas na severe krajiny blízko hranice s Alžírskom. Oblasť ovládali zločinecké gangy, teroristi a miestni vojenský diktátori, ktorí používali výnosy z pašovania zbraní a drog na financovanie protizápadných organizácií. Spojená pozemná a vzdušná operácia s cieľom oslobodiť usadlosti v údolí a vyčistiť horské jaskynné systémy sľubovala ťažké boje. Francúzske špeciálne jednotky, ktoré

operovali zo základne v Ouagadougou, hlavnom meste Burkiny, vzdialenej stovky kilometrov, najprv obsadili mesto Kidal a odtiaľ vyrážali do hôr. Francúzsky prezident a jeho politickí spojenci chceli krv, generáli akciu a pešiaci s radosťou splnili rozkaz. Ohrozená bola časť Francúzska.

Desiatnik Serge Sokol viedol čatu ostreľovačov do rozpálených útrob vrtulníka Puma, odkiaľ sa mal s ďalšími jedenástimi mužmi spustiť na lanách, keď doletia na miesto výsadku. Pred mesiacom zoskočili do Timbuktu a ochránili ho pred teroristami, lenže vtedy mali na svojej strane výhodu prostredia, zatiaľ čo drsný kamenistý terén zvýhodňoval obrancov. Obmedzený prístup do jaskynných komplexov nútil jednotky postupovať cez ťažko prechodné tiesňavy, ideálne miesto na prepad zo zálohy. Ostreľovači sa po vysadení z vrtulníka mali presunúť cez nehostinné prostredie a zaujať palebné pozície. Pušky s dlhým dostrelom zvyšovali vyhliadky útočiacich legionárov.

„Sokolík!“ privítal ho ktosi.

Rus pretiahol tvár, poznačenú dvadsiatimi rokmi služby vo všetkých zapadnutých kútoch Afriky, kam mohlo legionára zaviesť, do pobaveného úškrnu. Sokol je v slovan-ských jazykoch dravý vták a náborový dôstojník ho tak pokrstil hneď prvý deň v marseillských kasárňach. Kapitán v čistučkej uniforme cudzineckej légie vyťahnutému, zle živenému zanedbanému mladíkovi vysvetlil, že prezývka sa hodí k jeho špicatému nosu, a že ak vydrží niekoľkotýždňový výsadkový výcvik, zaplatí mu z vlastného vrecka tetovanie sokola. Chlapec na úteku prvýkrát v živote pocítil kamarátstvo a patrične ho to povzbudilo. A teraz mal na svalnatom hrudníku toľko vytetovaných sokolov, že pripomínal voliéru.

K Sokolovi pristúpil jeho verný druh z legionárskej výsadbkovej jednotky Dan Raglan. Sokol si spravil pri uchu lievik z dlane, aby ho v hukote vrtuľníka počul. „Ciel sa presunul do ďalšej jaskyne,“ zakričal Raglan.

V jaskynnom systéme našiel útočisko Abdalhamíd Abu Zajd, jeden z najhladanejších teroristov, veliteľ odnože al-Káidy v Mali a hlavný cieľ druhého cudzineckého regimentu. Podľa rozkazu ho mali zajať živého a v jaskyniach pátrať po citlivých spravodajských informáciách.

Sokol sa neveriacky zaškeril. Za zmeny na poslednú chvíľu sa často platí životom. Inštrukcia bola jednoznačná: zatiaľ čo parašutisti budú postupovať dopredu, prepadová jednotka sa spustí z hornej rímsy po lane a prenikne do jaskyne, v ktorej sa ukrývajú teroristi a ich vodca. „Kam presne?“

Vojak prepadového oddielu strčil Rusovi do ruky poskladanú mapu a prešiel prstom po vrstevniciach. „Niekde tu, jaskyňa trinásť.“ Zaškeril sa. „Čo, máš z toho zlý pocit?“

„Iba ľutujem idiotov, čo riskujú zadky spúšťaním sa z útesu. Kto to nariadil?“

Mladší vojak sa otočil ku skupine dôstojníkov, ktorí poštávali vzadu s dvojicou mužov v civilnom odeve. Jeden civilista mal cez oko pásku, ktorá ledva zakrývala jazvu. Boli to príslušníci rozvedky, britskí a francúzski, autori plánu na lapenie hľadaného teroristu. Tretí špión, pre zmenu Američan, sa pred dvoma dňami vyparil. Každý, komu celkom neupieklo mozog, pochopil, že napriek medzinárodnej podpore je to predovšetkým francúzska operácia. Ak by sa niečo pohnojilo, tiekla by francúzska krv. Vlastne nielen francúzska. V légii to tak celkom neplatilo. A už vôbec nie pre tých, čo šli v prvej línii.

„Rozvedka,“ zasmial sa Rus opovržlivo. „Síce neviem, kto je tamten Sindibád,“ kývol hlavou smerom k francúz-

skemu dôstojníkovi tajnej služby s páskou cez oko, „ale hentí čuráci asi získavajú informácie honením.“

Raglan chytil kamaráta za ruku. Mal trochu odlišné vybavenie a prilbu, ale inak vyzeral navlas rovnako ako ostatní šlachovití chlapi v plnej polnej. „Je na vás, aby ste nám otvorili dvere, Sokolík, inak sme v riti. Musíte zaujať postavenie a odstrániť strážu pri vchode.“

Priestor medzi miestom zoskoku legionárov a vstupom do jaskynného systému strážilo hádam aj niekoľko stoviek povstalcov. Museli vyčistiť každú jaskyňu, no predpokladali, že najlepšie opevnená bude tá, v ktorej býva veliteľ al-Káidy.

Rus sa opäť pozrel do mapy. „Ak zaujmeme postavenie na tomto mieste, tak je to na dlhšiu vzdialenosť, než nám povedali. Odhadujem, že viac ako osemstopäťdesiat metrov a navyše v silnom vetre.“ Ostrelovači museli doraziť na miesto včas – osud každého muža v jednotke závisel od toho, či si ten druhý splní povinnosť. Lenže zaujať postavenie v horskom teréne, kryť prepadovú jednotku pri zostupe po lane a popritom odrážať útoky nepriateľa, odhodlaného na všetko, si vyžaduje čas. „Najprv sa tam musíme prebiť.“

Mladší z dvojice vojakov sa zaškeril. „Tak aby ste vypadli a pohli zadkom, inak všetci uvidíme tých sedemdesiat panien, čo im sľubujú.“ Potľapkal Rusa po ruke a odkráčal k svojim mužom.

Legionári čelili neznesiteľnej horúčave a bojovali v konflikte, na ktorý sa malo čoskoro zabudnúť, no týchto chlapov priviedla do légie túžba ochutnať vojnu a popritom aj zabudnúť na všetko, čo mali za sebou. Prepotené bojové uniformy sa na nich lepili už cestou k vrtulníkom, váha ťažkého vybavenia sa zarezávala do tela. Nič nové pod slnkom, nikto sa nestážoval. Hukot vrtulových lopatiek

spoločlivo prehlušil úvahy, čo ich čaká. Legionári boli lační po boji bez ohľadu na silu horského opevnenia. Nováčikovia, ktorí nedávno prešli neúprosným výberovým sitom, chceli okúsiť krv, zatiaľ čo mazáci, zocelení bojmi v púšti a džungli, si uvedomovali, že ich čaká dobre vyzbrojený a nelútostný nepriateľ. Úspech misie závisel od schopností, odhodlania a sústredenosti zameranej na jediný cieľ – spôsobiť nepriateľovi čo najviac utrpenia a zabiť ho skôr, než zabije on ich. Túto jednoduchú rovnicu chápali aj úplní zelenáči.

Sokol si zastrčil mapu pod konopný opasok a prehodil si cez plece plátennú tašku so svojou obľúbenou puškou s dlhým dostrelom. Znechutene si odplul. Chlapi v oblekoch. Zvalil sa na dlážku vrtuľníka, vtisol sa chrbtom medzi nohy dvoch chlapov. Chodidlá sa mu hompálali vo vzduchu, keď sa vrtuľník, poháňaný dvoma motorami Turbomeca C4, odlepil od zeme a stúpala k oblohe, neskalenej mrakmi ani oparom. Jej krištáľovú čistotu narušili drobné čiastočky z výfukov a vzápätí sa dravec vydali s hrmotom vpred rýchlosťou 270 kilometrov za hodinu.

Raglan sledoval, ako sa Sokolov vrtuľník dvíha k nebu. Stovky džihádov boli odhodlané bojovať na život a na smrť. Ak sa legionári chceli priblížiť k cieľu, čakal ich tvrdý odpor. Nastal čas vyslať do hôr, zubatých ako píla, legionársku elitu.

Zahľadel sa na svoju čatu.

Nikde na svete sa necítil lepšie ako medzi nimi.

Dan Raglan našiel v légii svoju rodinu.

*

Teroristi boli pripravení na každú alternatívu. Strategické body opevnili a ostreľovači sa rozmiestnili v skalách aj dolu

v údolí, takže postupujúcich výsadbárov pokropili hustou palbou a raketovými granátmi. Boli vynikajúco ozbrojení – po páde režimu v Líbyi nebolo treba chodiť po vybavenie ďaleko. Obavy francúzskeho velenia, že teroristi získali protivzdušné strely, výrazne limitovali nasadenie letectva. Francúzski delostrelci búrili do nepriateľa z pozícií vzdialených 40 kilometrov, no s malou účinnosťou. Ak sa legionári chceli priblížiť k nepriateľovi a zlikvidovať ho, museli sa tvrdohlavo prebiť cez údolie.

V jaskyniach boli zásoby jedla a streliva na niekoľkomesačné obliehanie. Rozhodujúci obrat v bojoch nastal, keď legionári obsadili dedinu Ametettai, pre teroristov zdroj pitnej vody. Od toho okamihu bojovali saláfisti o holé prežitie a nemali kam utiecť, takže napokon sa stiahli do jaskýň, kde mali uskladnené posledné zásoby vody. Legionári so skúsenosťami z Afganistanu rýchlo zistili, že tieto jednotky al-Káidy a ich tuaregskí spojenci si z vojenského hľadiska zaslúžia úctu. Bojovali s väčším nasadením a zručnejšie ako talibanci.

Raglanova prepadová skupina traverzovala vrchol pohoria a zaútočila zhora. Pri postupe k opevneným obranným stanovištiam s výhľadom na vrcholky hôr sa chlapi poriadne zapotili a využili všetky znalosti krycej palby a koordinovaného postupu. Príkry svah bol ešte nebezpečnejší terén ako úplná rovina v údolí, pretože znemožňoval rýchle taktické presuny. Jednotky v údolí však postupovali takisto pomaly ako muži v nebezpečných útesoch nad nimi. Obidve skupiny utrpeli straty. Chýbajúca krycia palba z údolia posiateho balvanmi padla nepriateľovi vhod. Raglanovo družstvo sa nachádzalo asi tristo metrov od rímsy, z ktorej sa malo spustiť ku vchodu do jaskynného systému, keď vtom sa vo vzdialených zubatých vrcholkoch mihol nejaký pohyb.

Za skaliskami, ktoré po tisíce rokov dohľadka brúsili púšťové vetry, sa schovávali povstalci. Vzduchom začali svišťať gulky.

Raglan začul, ako niekoľko metrov od neho trafili chlapa. Odporný zvuk gulyk trhajúcej mäso sa nedá s ničím zameniť a chlapa po ďalšom zásahu do nepriestrelnej kevlarovej vesty odhodilo na chrbát. Čelili presile prinajmenšom v pomere jedna k šiestim. Výcvik a inštinkt legionárom velil, aby držali pozície a opätovali palbu. Postupovali meter za metrom, šetrili strelivo a dôsledne si vyberali ciele. Zopár chlapov použilo prídavné granátometry. Koordinovaný útok zarazil postup nepriateľa. Zrazu to boli oni, kto sa plazil v prachu nesúvislého terénu. Raglan pokynul mužom, aby sa kryli. Oproti jasnej oblohe boli siluety vojakov ako vyznačený terč. Nezdalo sa, že by nepriateľ disponoval protivzdušnými strelami, ktoré by odpálil z náhornej plošiny, no vrtuľník sa dal zostreliť aj raketovým granátom. Raglan v neutíchajúcej palbe nahlásil súradnice a požiadal o vzdušnú podporu. Francúzski piloti vrtuľníkov patrili k najodvážnejším chlapom, akých poznal. Velenie útok schválilo. Dve minúty. Čakalo ich dlhých stodvadsať sekúnd, počas ktorých museli udržať nepriateľa na dištanc.

Súradnice vrtuľníkového útoku boli nebezpečne blízko miesta, kde sa nachádzali legionári, preto Raglan vydal ďalšie rozkazy a muži sa rozdelili do dvojíc. Kombináciou krycej palby a rýchleho pohybu sa presunuli k niekoľkým skalným útvarom, ktoré poskytovali aký-taký kryt. Bojové vrtuľníky triedy Tiger boli rýchle a schopné nízkeho preletu. Len čo zamerali laserom cieľ, pokropili plochu raketovou palbou, takže ak vzduchom nelietali šrapnely, tak určite aspoň rovnako nebezpečné úlomky skál.

Raglan sa zohol k zranenému vojakovi, ktorý nehybne ležal s doširoka otvorenými očami. „Vydrž, Sammy, *mon ami*,“ zakričal v neutíchajúcom hluku palby a výbuchov.

„Prepáč, Dan... nezastavujte. Nakopte im zadok,“ prece-
dil Raglanov priateľ cez zuby.

Raglan sledoval jedným okom teroristov – zatiaľ sa dr-
žali vzadu, ale určite nie nadhlo. Pozrel na oblohu. Po reve
vrtuľníkových motorov ani stopy. Prihovárал sa zranenému
a popritom okolo neho narýchlo postavil improvizova-
ný kryt z kameňov. Ďalší člen útočného tímu využil kryciu
palbu a blížil sa k nim.

„Času dosť, Sammy. Je ich príliš veľa, postup sa zastavil.
O chvíľu priletia vrtuľníky.“ Raglan dal nabok sieťované
vrecko so zásobníkmi a strčil zranenému ruku pod ne-
priestrelnú vestu.

Zacítil krv. Strela zasiahla brušnú dutinu.

Medzitým iný člen prepadového oddielu konečne pre-
behol posledných dvadsať metrov, zaujal palebné postave-
nie vedľa Raglana a spustil kryciu palbu, aby chránil nekry-
tých kamarátov. Prázdne mosadzné nábojnice sa odrážali
od okolitých skál.

„Milosz!“ zreval Raglan a ukázal na skupinku povstal-
cov, ktorá sa dvihla a zaútočila na nich. Poľský legionár
bleskovo zamieril a niekoľkých zasiahol.

„Necítim si nohy, Dan,“ stonal zranený.

Milosz naňho letmo pozrel a usmial sa. „Ty si starý si-
mulant, Sammy. Pekne ležkaj, kým to tu nevybavíme.“
Vytiahol prázdny zásobník a jedným plynulým pohybom
nabil zbraň. Hustá palba prevyšovala možnosti niekoľkých
legionárov.

„Vyser si oko. Poliaci beztak nevedia behať. Skôr sa tam
doplazím, než ty dobehneš,“ odvetil Sammy a od bolesti
zalapal po dychu.

Raglan strčil ruku pod chrbát zraneného. Nenahmatal ranu, guľka nevyletela. Otvoril Sammyho lekárničku a vybral sterilnú gázu. Vytiahol ju z balíčka a napchal pod tesne priliehajúcu nepriestrelnú vestu, aby zastavil krvácanie. „Pritlač si to rukou a drž!“ prikázal kamarátovi.

„Nenechávajte ma tu... dobre? Takto nie... Vieš, čo robia zajatcom. Nesmieš to dovoliť.“

Raglan nemal ani najmenší úmysel zabiť svojho kamaráta a už vôbec nie nechať ho napospas nepriateľovi. Pre malé súdržne útočné jednotky to neprichádzalo do úvahy. Než Raglan stihol odpovedať, ozval sa Miloszov krik.

„Pozor, Dan!“ Poliak vystrelil štyridsaťmilimetrový dymový granát na označenie stanovišta nepriateľa a vzápätí sa im oprel do chrbta zvríený vzduch lopatiek vrtulníka.

Na základe trpkých skúseností z nedávnych bojových operácií veliteľa útočných jednotiek nehlásili pilotom vopred farbu dymových granátov. Nepriateľ občas zachytil vysielanie a hodil do legionárov vlastný granát na zmätenie nepriateľa. Raglan prepol vysielачku.

„Identifikujte farbu.“

„Potvrdzujem červený dym,“ hlásil pilot.

„Rozumiem,“ odvetil Raglan a zaľahol zraneného telom, zatiaľ čo desivý ťažký guľomet kropil stanovište nepriateľa a trhal teroristov na kusy. Sila vzdušného útoku bola nepredstaviteľná. Raglanovi muži si ľahli na zem a čakali, kým sa skončí kanonáda z neba. Z cieľového miesta dopadali kusiská skál. Piloti vrtulníkov opäť preukázali odvalu, držali sa pri zemi a uzamkli nepriateľa v jednom bode. Po ničivom útoku zostali v kamenistom teréne dokmášané kusy tiel. Eliminácia bola rýchla a účinná. Raglan začul praskanie vysielачky a vzápätí pilot žiadal potvrdenie zneškodnenia nepriateľských pozícií. Raglan odpovedal

kladne a nahlásil evakuáciu ťažko zraneného vojaka. Plošina bola vyčistená od nepriateľov a zraneného mohli prepraviť do bezpečia.

Útočné vrtuľníky sa vzdialili. Legionári vstali a opäť sa dali do pohybu. Raglan sledoval, ako vstúpili na vyčistené územie. Ak niekto z radov nepriateľa prežil, nebolo to naddlho.

Odopol zranenému prilbu a vzal jeho lekárničku. „Kohokolvek z nás teraz dostanú, máme problém, lebo si zdravotník,“ zašomral a vybral z lekárničky lieky proti bolesti. Každý vojak prešiel výcvikom prvej pomoci, no iba zdravotník nosil dôležité vybavenie na záchranu života.

Zranený spravil bolestnú grimasu. Adrenalín pomaly ustupoval a o slovo sa hlásila bolesť. „Fígel je... v tom... aby ťa netrafili. Panebože... rýchlo mi to daj...“

Raglan potriasol flaštičkou s priesračnou tekutinou, vsunul dnu striekačku, naplnil ju a poklepkal po nej, aby uvoľnil vzduchové bublinky. „Odvoz sa blíži, Sammy. Ešte chvíľu vydrž. Po tomto sa ti budú snívať nádherné sny.“ Raglan pichol ihlu do stiahnutého svala a vstrekol doň päťdesiatmiligramovú dávku ketamínu. Ketamín mal prednosť pred morfínom, pretože nespôsobil zníženú frekvenciu dýchania a namiesto potláčania stimuloval činnosť srdca. V dialke už bolo počuť hukot vrtuľníka. Ohlasoval sa s rovnakou naliehavosťou ako tigre, ale ako by pokojnejším tempom. Raglan napísal zranenému na čelo veľkosť dávky a presný čas podania a potom hodil zelený granát na označenie miesta evakuácie. Pilot potvrdil vizuálny kontakt. Raglan naposledy potľapkal zraneného kamaráta po pleci, zdvihol oba palce a utekal k jednotke, ktorá už čakala na zostup do jaskýň. Pohľad na zraneného kamaráta nebol nikdy príjemný, ale, popravde, zatiaľ mali šťastie. V minulosti už o viacerých prišli. Legionári

mali tváre zvráštené od obáv, slová boli zbytočné. Jednotka bola pokope už roky. Raglan si pripravil lano. Zvírený vzduch záchranného vrtuľníka ich zahalil zeleným dymom.

Ak chceli zadržať veliteľa teroristickej skupiny a získať citlivé materiály, museli sa spustiť dole. Životy členov prepadovej jednotky teraz záviseli od ostreľovačov. Pripli sa k lanu a začali zostupovať do prázdna.

2

Sokol si zotrel z očí pot. Krycia sieť z vrecoviny, ktorú mal pripevnenú na maskáčovej uniforme, v neznesiteľnej horúčave sťažovala strelbu. Ostreľovaciu pušku mal perfektne vyváženú, štrnásť kilogramov spočívalo na skale, ktorá ho s vyhľadávačom zároveň kryla. Zbraň od pažby po ústie 70-centimetrovej hlavne, zakončenej štvorcovým nástavcom, merala 137 centimetrov a bola maskovaná vrecovinou. Strelec aj so zbraňou bol v kamenistom teréne dobre schovaný. Do pušky sa používalo strelivo kalibru .50 a mala dostrel vyše 2 000 metrov, guľka dosahovala rýchlosť 850 metrov za sekundu. Sokol už zasiahol cieľ aj na takú vzdialenosť, no účinný dostrel bol na vzdialenosť 1 800 metrov. Útok výsadbárov zabezpečil okolie na úpätí horského svahu, no ak sa chceli dostať ku vchodom do jaskynného komplexu, čakalo ich ďalších niekoľko sto metrov pochodu. Legionári zneškodnili už stovky bojovníkov; teroristi, ktorí prežili, sa stiahli do horskej pevnosti. Pred vchodom do jaskyne priamo naproti Sokolovi bolo nepriateľské stanovište s gulometom na pásový zásobník s účinným dostrelom 1 500 metrov. Džihádistický gulometník bol pred mìnometnou palbou chránený skalným previsom a ruský ostreľovač ani pozorovateľ naňho poriadne nevideli. Čas sa krátil. Legionári v údolí sa už pohli, pretože